חקירה באילת

בבית הממשלה שעל גבעה ילידת דחפור באילת, נקודתה הדרומית של המדינה, התנהלה חקירתו של רוברט הרסון. הנאשם ברצח אהובתו מאגי לסרי, ב־מערה הרחוקה שני ק"מ מישוב אילת. בית הדין על שופטו, תובעו, סניגורו, הנאשם ומשמרו, הוטס לשם כך במיוחד לאילת, בה ערכו את החקירה המשפטית הראשונה בתולדות אילת, היא עצין גבר התנ"כית.

שופט אליעזר מלחי

נאשם רוברט הרסון

מאת **דוד רובינגר**

„פעם היו הפושעים בורחים מפני המשפט לפינה הנידחת הזאת — אילת — כיום זכינו לראות את בית־המשפט רודף פה", אמר דוד זקס, מושלה המשופם והמחייך של העיר הדרומית, הקיימת בעיקר על גבי מפות סגורות במגירות שתות, בברכו את בית־המשפט שירד אותו יום אילתה.

במטוס הובלה, על ספסלים ארעיים ובחברת מיטות, מזרונים, ארגזים וחבילות הגיע בית־המשפט לאילת. הרכב הפמלייה: שופט השלום הראשי אליעזר מלחי, פרקליטיו, סניגוריו. מזכיריו. המטרה: ניהול החקירה בדבר רצח מגי לסרי. אליהם הצטרף הנאשם, רוברט הרסון, יחד עם משמרות.

בשדה התעופה לוד התנצל אחד ממנהלי ארקיע בפני כבוד בית־המשפט על שנאלץ לשלחו במטוס הובלה ובתנאים לא מתאימים, גרם בכך להערה מפי חייל חור מחופש באותו מטוס: „בפני אין מתנצלים אף פעם!"

את 65 רגעי הטיסה ניצל הנאשם בנסיון להוכיח כי יש להימנע מלצלם אותו (אחר שלא הצליח להוכיח זאת באיום כי ישבור את המצלמה). הרסון גם שפך את לבו לפני עוזר מפקח מחוזי יוסף זינגר, קצין המשטרה שניהל את החקירה מאז העצרו, קבל בעברית, אידית ואנגלית על גורלו המר שלא פסק מלרדוף אחריו מאז ילדותו.

פעמים מספר החל הרסון בעל הגוף החסון פורץ בבכי בספרו, כי היכו את ילדו בבית הורי הנרצחת ופצעוהו בראשו. הרסון האשים את מגי לסרי כי ירדה לחייו, התחנן בפני נוסעי המטוס כי יאמינו לו, כי פעמים מספר, כשרצה להיפרד ממנה היתה מתפשטת ערומה, אוחזת בסכין ומאיימת לחבל בגופה ולטעון כי הוא אנסה.

סניגור רוכב על התובע. באילת ישב בית־המשפט על טנדר פתוח יצא בו למקום הפשע. שופט השלום הראשי אליעזר מלחי, ארוין שאול שומרון, פרקליט המדינה, (מלווים נשותיהם, ש־שמות שתיהן רחל) אברהם דינרי, סגן פרקליט המחוז, עורך הדין הצעיר ראובן ריטרמן, סניגורו של הרסון, ע. מ. יוסף זינגר, רוברט הרסון ומשמרו נדחקו כולם יחד. התוצאה: עורך־הדין ריטרמן, הסניגור, התיישב על ברכיו של התובע דינרי, גרם לכך לזעקת מהאה מצד התביעה אל כבוד השופט: הסניגוריה רוכבת על התביעה בצורה לא הוגנת.

דוד זקס ששימש נהג לבית־הדין המאובק, הביאו עד לכניסה לאותו ואדי דרומית לאילת שם נראה הרסון בפעם האחרונה בחברת מגי לסרי. השופט מלחי טיפס בין סלעי הואדי הקטן, המסתעף מתוך ואדי רחב יותר. בואדי מערה בגודל איש שבין קירותיה הצרים נתגלתה גוויי־תה של מגי לסרי. בעזרת מפות תוארה כל ה־פרשה בפני השופט, ולשם ביסוס אשמת הרצח בכוונה תחילה טרחה התביעה להוכיח כי הואדי אינו מוביל לשום מקום, ביימה נסיון יריות על־מנת להוכיח כי אי־אפשר היה לשומען ליד המחסן באילת, המקום הקרוב ביותר בו נמצאו אנשים בשעת הרצח המשוערת.

התנ"ך לא נשכח. בצריף המותאם במיוחד לאקלים הערבה, ספק תריסים עשויים צורת בית, ספק בית עשוי צורת תריסים, בית הממשלה ב־אילת, נשמעה שעה קלה לאחר מכן (בפעם ה־ראשונה בהיסטוריה הישראלית) הקריאה „בית המשפט!"

בחדר מלא ארגזי אלמוגים ותגליות משונות מעמקי הים, בין תמונותיהם של הד"ר חיים וייצמן ובי. ג'., פתח השופט מלחי את מושבו הראשון של בית־המשפט באילת, התקשה, לפי דבריו, להשתמש בהזדמנות זו בפרוזה „לאחר 2000 שנה". הסיבה: הוא לא הצליח למצוא הו־כחה כי היישוב העברי הקדום בעציון־גבר היה די מקולקל בכדי להזדקק לבית־משפט במקום.

מבוכה קלה השתררה באולם. כשהתעורר ה־חשד כי שכחו את ספר התנ"ך להשבעת העדים ונראה היה כי הטיסה היתה לחינם. רווח לכולם כשהובהר כי יוסף ריקלי, מזכיר שופט השלום הראשי, היה יעיל כרגיל, לא שכח להביא את ספר התנ"ך, נוסף לתפקידיו כשר המשקה ושר האוצר לקבוצה המוטסת.

האוירה החופשית ששררה בצריף הרעננ ה־משקיף על מפרץ אילת מגבעתו ילידת הדחפורים לא הלמה ביותר את המתנהל בתוך כתליו, את השבעת העדים, את שאלות השתי והערב של התובע, את השוטרים המזויינים השומרים על הרסון הצפוי לפסק־דין המור ביותר.

אסון אישי. מיד עם מציאת גוויית מגי לסרי ובנוכחות רוברט הרסון, נגשו הרופאים־הפתלוגים הממשלתיים לבדיקת ה־גוויה. קבעו את צורת פצעי המוות. לידם יש־בה מזכירה, רשמה את הפרטים שהרופאים גילו (כיסוי האלונקה נושאת שיירי הגוויה בשחור הוא מעשה **העולם הזה**, בגלל אופייה המזעזע של התמונה). הרסון לא התרגש במיוחד, היה שקוע כולו באסונו האי־ש', משוכנע כי נעשה לו עוול כיון שאין רו־צים להכיר בסבלו. ל־דעתו נשכחה העובדה כי אסונו בא עליו כיון שדאג לילדו. אחרת, הוא מיוען, היה נוטש את מגי מזמן.

אין דבר. אחר המשיך, הדגים בידיו: הוא בא אלי עם סכין, הרבצתי לו ישבתי בשביל זה, אך הייתי מרביץ

הוא הפושע! הרסון שפך את חמתו בפני ה־שוטרים שליוהו, גידף את הוריה של מגי: „אביה הוא הפושע! הוא לא רצה לתת לי את ילדי..."

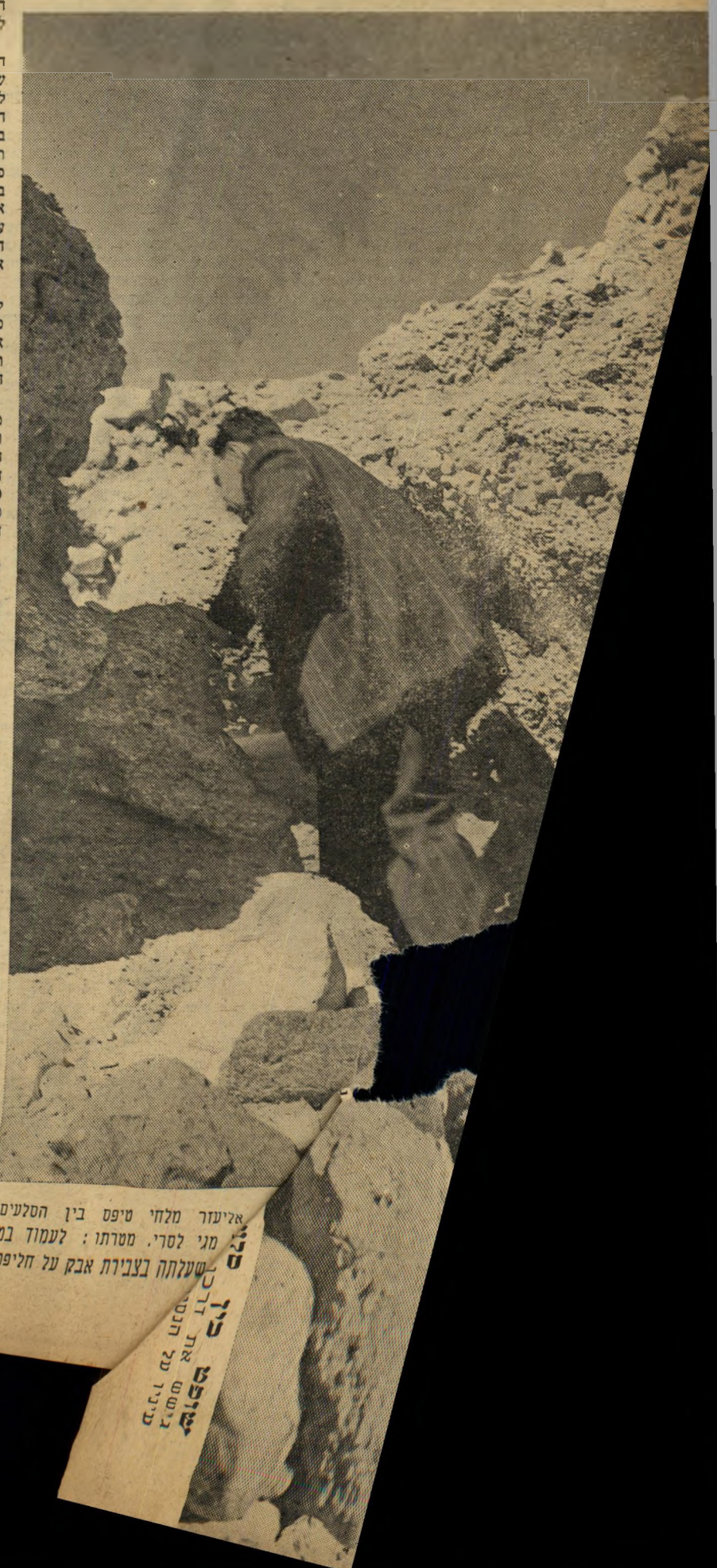

אליעזר מלחי טיפס בין הסלעים, מגי לסרי, מטרתו: לעמוד במו שעלתה בצבירת אבק על חליפתו.